

ביקש ברכה ממקבל הביזיונות וזכה לשתי ישועות

שמי מנחם. הסיפור שלי התרחש בחורף אחד, שהתברך בגשמים, תודה לקל. בשלהי חודש שבת, צעדתי ברחובה של עיר בשעה עשר בלילה. זו השעה שבחורבי הישיבה קטנה מסיימים את חוק לימודם והולכים הביתה. קבוצה של כשלושים בחורים יצאה במרוצה מנגיני הישיבה קטנה, ואני עברתי על פניהם. משחו בהבעתם של הבחורים, ובשיח השקט שלהם, היה נראה לי קצת אחר. מין מתח עמד באוויר. המשכתי ללכת, ופתאום שמעתי צעקה. התברר לי שכל הבחורים חיכו לבחור האחרון שיצא, ואחד מהם שם לו רגל. הבחור יצא במרוצה נתקל ברגלו של חברו, והשתטח אפיים ארצה. הוא נפל לתוך שלולית מים עכורה, וספג מכה חזקה מאד. הוא התרומם לאט, כשהוא נראה נורא. כל החולצה שלו שחורה, נוטפת, הפנים שלו רטובות, וטיפות מים ניתזים ממנו, החליפה שחווה, הכובע מעוקם, כל כולו מוכיח את התיאור על המן שהלך אבל וחפוי ראש, אחרי שזרקו עליו דלי של ספוגייה. וכל זה – מול שלושים בחורים שעומדים ומסתכלים. הרגשתי שאני לא מסוגל להכיל את זה. התיבשתי בשבילו. ריחמתי עליו, ריחמתי על הבחורים שאין להם מושג איזה עוול הם עשו עכשיו לחבר שלהם. ריח של סכנה עלה באפי. זהו אירוע רב נפגעים! הבחור האומלל, הבחור ששגשג, כל אלה שנתנו יד למעשה הזה, כולם נמצאים בסיכון עכשיו. הפחד מהדקן וחשבון שעושה המעשה יצטרך לתת, והרחמים על הבחור הנפגע לא נתנו לי מנוח. ראיתי שהבחור עלה חזרה לבנין הישיבה, והחלטתי – אני נכנס אחרי, לעודד אותו, לתת לו הרגשה שהוא לא לבד, ולנסות לרכך לו את ההשפלה הנוראה שהוא חש. כשהגעתי לישיבה ראיתי אותו יושב ובוכה כפי שהטלתי. זה לא סתם שכתוב על משה רבינו שיתבה שקול בכיו היה כקול של נער, שחול יוטר מעורר חרמים. תינוק בוכה – זה דבר רגיל, אבל בחור שיושב ובוכה, זה מראה שאתה לא יכול להכיל. ההשפלה שהוא חש היתה כל כך עמוקה. תבינו, הסיפור הזה הרי לא היה המערכה הראשונה. הבחורים קצמו כאן על איזה מעשה מצדו של הבחור. בהמשך הבנתו שהוא העביר שולחן משיעור אחד לשיעור אחר. אני נכנס לפרטי העניין, ובהחלט יתכן שלא היה צדק עם הבחור, אבל כבר אז, כשראה כמה חבריו כועסים עליו, הוא סבל. הוא יצא אחרון, לבד, בעוד כל חבריו יוצאים יחד, בחבורה. הנפילה האיומה שלו היתה רק המכה בפטיש לסבל ולעלבון שהיו היום מנת חלקו. נעמדתי לידו, ליטפתי אותו, כמה בחורים עניתי נפש חזרו גם כן לישיבה, כשהבעה של חרטה ורחמים על פניהם, אבל הוא לא התייחס אליהם. גם אני לא. אולי היה עלי להעמיד אותם על חומרת העניין, אך למעשה לא שוחחתי איתם כלל. מעייני היו נתונים רק לבחור הסחוט, תרתי משמע. אמרתי לו, לבחור: עברת עכשיו חוויה משפילה. זה דבר מאד מאד קשה, אני לא מקנא במי שפגע בך ועבר על 'המלביץ פני חברו ברבים', ילא מאחל לאף אחד להיות במקום הזה. אבל אתה, שאתה כבר נמצא כאן, תדע לך שזה זמן מאד מאד גדול. קיבלת עכשיו רגעים גדולים וחשובים. תחשוב מה אתה רוצה לבקש, שתפליח במבחנים לישיבה גדולה, שיהיה לך חברותא טוב, אם משהו במשפחה שלכם צריך יוועה, רפואה, זוג שעוד לא נפקד בילדים – תתפלל עליהם. זה זמן גדול. הבחור המשיך ובכה, הוא היה נסער וזעם, ובכל זאת הקשיב לי. **יש לי אחות בשידוכים, אמרתי לו, כבר תקופה ארוכה. תאבד אותה שתמצא את הזיווג שלה. יש לי קרובת משפחה מאושפזת בבית חולים. אגא, תברך אותה ברפואה שלמה.** הבחור השתק, אבל הצליח לעצור, ולברך את האנשים שהזכרתי לפניו לטובה. הוא בירך את אחותי בזיווג הגון ואת קרובת משפחתי ברפואה שלמה. מדהימה שם עוד קצת, עד שהיה נראה לי שהוא נרגע מעט, והלכתי לדרכי. יומיים אחר כך עלתה הצעת שידוך הגונה לאחותי, ושבויעים מאז המפגש שלי עם הבחור היא התארכה למזל טוב! מצבה של קרובת משפחתי שבבית החולים השתפר פלאים. היא שוחררה תוך שבוע, וזמן קצר אחר כך חזרה ללימודים סדירים בבית הספר. הברכות התקיימו באופן מפתיע ובמהירות. לא היה כל ספק שהישועות שראינו בעינינו הן מכוח ברכתו של הבחור בעת הביזיון. חזרתי אל הבחור, סיפרתי לו על הישועות שלנו, הזמנתי אותו לווארט ולאירוסין, והוא השתתף גם בחתונה. כל בחורי הישיבה נודעו מהברכות שהתקיימו, ונוצר מזה חיזוק גדול. הבחור עצמו קלט איזו טובה עשו עמו מן השמים, והוא הצליח למחול לחבר שלו. באותם רגעים שהיה מהנעלבים ואינם עולבים, פשוט הקפיצו אותו בכמה דרגות. הוא היה כמו גדול בישראל שברכותיו מתקיימות: הסיפור התפרסם ברבים, אני עצמי סיפרתי אותו לכל החפץ לשמוע, ביניהם רב קהילה, מורה הוראה.

קיבל בזיונות ושתק וכלתו ילדה בנקל למרות מצב החרים שהיתה

הוא סיפר לי כמה הסיפור השפיע עליו. תקופה לאחר מכן, בערב פסח, הוא קיבל טלפון מאחד מבני קהילתו, יהודי שהיו לו טענות על החלוקה של קמחא דפסחא. הוא לא הבין מדוע נתנו לו מעט כל כך. וכך, בתוך הערב פסח, בין שאלה אחת לשניה, בין מכירת חמץ אחת לחברתה, בדיוק בתקופה שהרב מתמסר באופן מיוחד לבני קהילתו, הן ברוחניות הן בגשמיות, הוא מקבל קיתון של רותחין. היהודי פשוט הרים את קולו בצעקות, והטיח ברב את כל תסכולו. הרב סיפר לי אחר כך: "זכרתי את הסיפור שסיפרת לי, ולמרות שהיה לי מה להסביר, שתקתי. נתתי לו לפרוק הכל, ולא אמרתי מילה. סיימתי את הטלפון בכמה מילות הרגעה והווי. הטלפון הזה היה לי כמו מכה על הפנים, בדיוק בתקופה שאני כל כך מתאמץ בשביל כולם." הרב סיפר לי שאחרי כמה שעות התברר לו איזו טובה אדירה היתה טמונה בטלפון הזה. כלתו שהתה בחדר לידה, כאשר לפתע נכנסה למצב חרום. התקשרו אל הרב שיתפלל עליה, והוא התפלל שהכל יעבור בשלום. אכן, באורח פלא, הכל הסתדר, נולד תינוק בריא ושלם, ושלוש לאם ולילד. "ויאני יודע שהישועה שהגיעה אלינו היא מכוח אותו ביזיון שהיה מנת חלקי באותו יום". וזה – הגם שלא היה ברבים. עצם השתיקה, ההבלגה, עצם המעמד של להיות מהנעלבים ואינם עולבים, יש בו כוח אדיר! אנחנו צריכים להיות מוכנים למצבים כאלו, כי הזדמנויות כאלו אי אפשר להזמין, הן באות בפתע פתאום, אבל אם כזוה קורה חזרים שם מתנה גדולה מן השמים – אפשר לפעול גדולות ונצורות. [גליון השגחה פרטית]

הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זיע"א סעודת הודיה שזכה לביזיונות

הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זיע"א זמן אנשים רבים וערך סעודת הודיה. שאלוהו החסידים מהו הנס שאירע לרב, ואמר להם: **"אדם אחד גרם לי ביזיון גדול בפומבי"**. הוסיף החסידים לשאול: **"לשם מה יש לערוך סעודת הודיה על ביזיון?"** הסביר הרבי: **"כאשר אדם חולה מבריאה, הוא עורך סעודת הודיה, מכיוון שנתמרקו עוונותיו בייסורים. הרי כאשר נפסקו יסוריו – אות היא שכבר נשלם מירוקו. עליו מציב בראש, אדם שהתבזה, נפטר מיסוריו תמורת הביזיון – אות היא שירחמו. כיוצא בזה, אדם ששמים ופסקו לו שיתמרקו עוונותיו בצורה כלה, ועל זה בדיוק אני עורך סעודת הודיה!"**

ביזה רצו עצמו כדי שישכחו מביזיון חברו ונפתחו לו מעיינות החכמה
הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א סיפר: שמעתי משה נורא מאת הגאון הגדול רבי יוחנן וואגנר שליט"א (ראב"ד במנטרשילד) לפני זמן מה נבחן אצלו אברך צעיר בן 26 שנים בלבד שבא לפניו לעמוד בכור המבחן. האברך גילה בקיאות ובהירות נפלאה בשולחן ערוך אבן העזר. הרב יצא מכליו ממש לנוכח המראה הגדול הזה. אברך צעיר אשר ידיו רב לו באופן אשר אינו מתאים כלל לפי מניין שנותיו אלא רק לזקן ויושב וישיבה. בנוסף האברך סיפר כי סיים את השי"ס כמה פעמים ומכחן כבר בהוראה... לאחרונה הגאון ר' יוחנן נפש אל אבי הת"ח והוא הכביר בשבח בנו אשר היו ממש כאחד הגדולים. האבא סיפר שבנו בילדותו וגם בתחילת שנותיו בישיבה כלל לא היה מוכשר – לא בדיעת התורה ולא בהבנת התורה, בלוי כן היה מעשה: כשהיה בנו בשעור ב' בישיבה קטנה בעיר מונסי, בחור צעיר נכנס לישיבה כשיעור אב. 'המשקיע האב וסיפר: "הבחור היה נחבא אל הכלים והיה ביישן. הגבאי קרא את הבחור הביישן לעלות לתורה. הבחור לא ידע איך להחזיק את עצמו. זיעה קרה שטפה את כל גופו ובקושי רב נגמס את הברכות. בני הבין את הנעשה וחשש שמא יעשו הבחורים 'מטעמים' וילעגו ויבזו לו, מה שיעמיק את הפגיעה בנפש הרכה של הבחור לכל ימיו וגם עלול לפגוע ולהזיק לדורי דורות. בני נגש אל הגבאי וביקש ממנו לעשות 'הגבהה' - להגביה את ספר התורה לאחר הקריאה (כפי מנהג האשכנזים). הגבאי הסכים. הבן נגש אל הבימה, תפס את ספר התורה ועשה 'הגבהה' כמו שנהוגים לעשות בשמחת תורה... כלומר הוא הפך את הס"ת שכתוב לצד הקהל ואילו הקהל מכוון כנגד פניו. מיד נשמעו צעקות: "לא יעשה כן במקומו" וכי, וגעשו ורעשו הרוחות... לאחר התפילה אחד מראשי הישיבה החליט לסלק את בני מיד מהישיבה בהטעמו: "וכי אנחנו מחזיקים לצינים וקלי דעת כמותו?!". אבל איש אחד מראשי הישיבה חשב שלפני שיעשים כן צריך לשאול אותו מדוע עשה כן. הבחור הסביר לו שעשה זאת כדי שיבדור וילעגו לו וישכחו מהעלייה שלו הבחור הביישן. מאותו היום נפתחו לו מעיינות החכמה. הבחור עלה ונתעלה עד שהגיע בגיל 26 לכאלו הישגים בתורה - מורה הוראה בפועל, בעל מידות טובות, סיים כמה פעמים את השי"ס...!" (ר'פידתו והב"ע אסדר לסעודתא')

אמר לאשתו שתבזה אותו כל ימיו כל ימי חייו של רבי יוסף הצדיק גאב"ד פוזנה, הייתה זוגתו הרבנית, בתו של בעל ה"נודע ביהודה", ונהגת להיכנס לחדרו בשעה שהיו אצלו אנשים ומלעיגה ומבזה אותו בפניהם בדברי גנאי חמורים, באומרה רבי אינו אדם חשוב כפי שהם מבינים אלא ריק ופוחז ואין בו כל מידה טובה. ואילו רבי יוסף היה שומע ורפתו ואינו משיב דבר ומעולם לא הקפיד על כך ולא רגז עליה. בתחילה לא יכלו טובי העיר לשאת את עלבון רבם, אך לאט לאט הסתגלו לכך והצטערו שהרבנית אינה יודעת לכבד את בעלה הרב. והיו רבני פוזנה תמהים על התנהגותה בשעה שאביה היה מתייחס אליו בכבוד גדול ואף התבאר פעם וכתב עליו: "כבודי ומרים ראשי, כל הנחת לאיני לנתן זקנותי, ותורה ומעשים טובים הוא יחיד בדורו... ויזהנה כשנפטר רבי יוסף ונתגלתה התעלומה על מה שהשפילה הרבנית את כבודו... בשעה שהיה הרב שוכב במיטתו וכולם סובבים אותו ובוכים, נכנסה הרבנית אף היא לבכות על מות בעלה והכריזה בקול רם: "ר' יוסף! תן הודאה לפני כולם שאתה הוא שהכרחת אותי והטלת עלי לבזותך בפני רבים כל ימי חיך. לא מרוע לב חלילה או מפני שלא ידעתי להעריך גדולתך גרמתי לך בזיונות אלו, אלא שכך היה צרוך. כי בטרם נישואינו התנית עימי שאתייחס אליך בקלות ראש בפני רבים שלא תיפול ברשת הגאווה. עוד בבחרותך כולם העידו עליך שאתה צדיק גמור ואתה תמיד היית ירא שמה על ידי מילדת הגאווה תאבד חלוקה לעולם הבא, אנכי בעל כורחי, נגד רצוני קימתי מה שהטלת עלי". וספרו הנוכחים בחדר שנדהמו הכל לראות כצד הניד רבי יוסף הנפטר את ראשו לאות הסכמה לאמיתות דבריה.

בזיון הבריאת את אביו

סיפר אברך יקר שאביו מבוגר וחולה ובמצב מאד קשה, כל המדדים הראו שהמצב גרוע, הרופאים אמרו להם שאין הרבה סיכוי. הוא בא לבקר ולהשגיח על אביו. פתאום בבית החולים ביזו אותו בצורה נוראה מאד והוא שתק לכל אורך הביזיון. לאחר מכן הלך לאביו ובירך אותו ופתאום תוך זמן קצר השתנו כל המדדים הרפואיים לטובה, ואביו קם, אכל ומצבו השתפר מאד.

סיפר הרב אלימלך בידרמן יהודי אשד ברך לליל הסדר לדרום אפריקה כיון שפה בארץ ביזו אותו מאד בגין דבר מסוים. בהגיעו לאפריקה ראה זוג ונכנס עימם לשיחה ואז נודע לו שאחת עשרה שנה לא היה להם ילדים. אמר להם אותו יהודי: "קיבלת הרבה בזיונות, יהי רצון שבזכות בזיונות אלו תזכו לבנים". ואכן בחדש טבת לשנה הבאה היה ילדה.

סיפור נוסף: ישבתי בבית מדרש אחד בירושלים, ולפתע נישג אלי יהודי וסיפר לי: במשך שנים רבות הייתי חֲשׂוֹן בנים. הדבר גרם לי ולרעייתי צער איום-ונורא. הוצרכנו לילך מרופא לרופא, על מנת להגשים את שאפתנו של כל בן-אנוש, ולזכות לזרע של קיימא. שאפתנו זו לא התגשמה במשך שנים מאד החתונה. והנה, הוא ממשך בסיפורו, יום אחד מצאתי בספר 'עלני לשבח' המביא את העצה שנתן הגר"ח קניבסקי זצ"ל לאדם שהיה חֲשׂוֹן בנים, שיחפש אדם העונה לתואר 'הנעלביץ ואינו עולבין', ויבקש ברכה ממנו, ובעזרת השם יוועה. ומובא שם בספר, שהיהודי ההוא עשה כעצת הגאון ר"ח זצ"ל ונושע בצורה פילאית ומיוחדת במינה. היהודי שפגשני בבית המדרש, המשיך לספר שחשב לעצמו שאם הקב"ה זמן לידו את הסיפור הנ"ל ואת העצה הכתובה בו, אולי הסגולה היא ממתנה גם לו... החלטתי שבמקום שאמשיך לחפש רפואה למכתי, אחפש יהודי שהעליבו אותו והוא לא השיב ולא הגיב, אלא ספג את העלבונות שהטיחו בו, והעקבש ואינו ברכה... ואז החלו הפסקות לכרסם בי; מהיכן משיגים יהודי כזה העלבוני ואינו עולבין? הרי אי אפשר לפרסם בעיתונים שאני מחפש אותו, כדי שיתקשר אלי... גם אי אפשר לתלות מודעה כזו בבית הכנסת... אבל החלטתי לקום ממקומי, ולהתחיל לחפש... והלא-יאומן הזה התרחש ממש לנגד עיניי! כבר בצעדי הראשונים נכנסתי לבית מדרש פלוני, והנה ניגלה לפני מחזה שהיאתים 'במדויק למה שחיפשתי ... ראיתי כמה אנשים מקיפים יהודי ומעליבים אותו והוא אינו מגיב! לא פחות ולא יותר! דבר נמשך כמה דקות, ומיד לאחר שהמעליבים עזבוהו, ניגשתי אליו בסערת-נפש רבה וסיפרתי דברים כהווייתם, וביקשתי ממנו שיברכני. ואכן היהודי בירך אותי בכוונה, ולאחר 9 חודשים נולד לי בן. דומה שאין צורך להאריך ב'מוסרי ההשכל' הנובעים מעדשה זה, אבל יש ללמוד מכך את העיקר, והוא, עד כמה גדולה מעלתו של הנעלב ואינו עולב. ידע לו כל 'נעלבי שכזה, שגם אם אף אחד לא נישג אליו, ולא ביקש ממנו שיברכנו, הרי שניתנו לו כוחות סגוליים עצומים, ותפילות אינה תפילה של אדם רגיל. התפילה שהוא מתפלל, בכוחה להביא ישועות גדולות ועל כל העומדים אותו!

[א] הצלי אין צריך מליחה לפי שהאש שואב הדם לכן במקום שאין מלח מצוי יצלה הבשר ואחר כך יוכל לבשלו ואם צולחו על גבי הגחלים ממש אף על פי שאין מקום אור חלל בין הצלי לגחלים כדי שזוב הדם לית לן מה דמכל מקום נראה משאב שאיב הדם ואינו מניחו לחזור להבלע בבשר ולא עוד אלא אפילו אם צולחו על הקרקע על התנור שהוא גרוף וקטום דאין כאן אש בעין אלא חרסו של תנור הוא חם שמל בולעת שרי מפני שתוקף החום לבדו נמי הוא שורף ולא חיישיו שמה אחר שנפלט הדם חוזר ובלוע מיהו אין להתיר לצלות הבשר בתוך המחבת בלי שום משקה אף על פי שהיא על האש וחמה כמו גחלים ממש והטעם מפני שהיא כלי ולא חשיב זה צליה :

[ב] הא דאמרין נראה משאב שאיב היינו דוקא דם המכוסה בבשר שהוא ועודו בקרבו ולא יצא עדיין אבל אם דם אחר נטף על הבשר הנה דם אדרבא טבע האש להבלוע על הדם בתוך הבשר ולכן לדעת מרן ז"ל בזה שחיד סולדת בו אם הוא בלא רוטב כגון צלי אינו אוסר אלא כדי נטילה גם כשנטף היה צונן ולדעת הרמ"א צריך ששים וכן הוא הדין אם נטף עליו אחר שהסירו מן האש והיה חם כחום שהיה על האש נמי דינא הכי :

[ג] אם גבינה קרה ולחה נפלה על הצלי בעודו חם צריכה הגבינה קליפה מפני שבלעה מן הבשר דאף על גב דלא פלטה בולעת טעם בשר

[ד] אף על גב דאמרנו הצלי אין צריך מליחה מכל מקום המנהג לפזר עליו מלח מעט כשהוא תחוב בשפוד וצולה אותו תכף ומיד כדי שלא יתמלא המלח שפזרו עליו מדם וצריך להזהר בכך לצלות מיד לאחר שפזר מלח ועוד צריך להזהיר עוד בין בצלי זה בין בצלי שצלו אותו בלא מלח כלל שלא יגלגלו השפוד תמיד אבל באקראי לית לן כן [מותר להלגל ולהפך השיפוד אפילו במהירות ובאופן תמידי ואפילו בתחילת הצליה ואין לחוש שמה הבשר יפלוט הדם ויחזור ויבלע ממנו מפני האש שואבו מיד ומותר לחתוך בסכין על האש אף שהבשר לא נמלח ולא נצלה כל צורכו וכן המנהג] והשותין תרופה שאסורים באכילת מלח יכולים צלותו בלא פיזור מלח תחלה אפילו דבר מועט :

[ה] בשר שצולק בלא מליחה או אם מולחו מעט כשתחוב בשפוד וצולחו מיד אם רצה לבשלו אחר צלייתו צריך צליה גמורה דהיינו כל צרכו ולא סגי בחצי צלייתו ואף על גב שהרמ"א סובר דסגי בחצי צלייתו ואף על פי שבבגד נהגים בכבד שצולקין אותו חצי צלייתו ואחר כך מבשלים אותו אין ללמוד דין הבשר מדין הכבד ד"ל דוקא בכבד נהגו בכך משום דאף על גב דכבד יש דין רבוי דם יתיר עם כל זה ריכך הוא טפי מן הבשר וצריך צליה ידידה פועל האש יותר מחצי צליה של הבשר ועוד דגם בכבד אין מנהג ברור וחזק יען כי דבר זה אינם עושים אלא בבתי העניים שיבשלו הכבד אחר הצליה ורוב בני אדם אוכלין הכבד צלי ומעוטא דמעוטא הם המבשלים אותו ויש לומר מחסרון ידיעה נהגו כך ואין זה מנהג ותיקין ולכך ראוי להורות להם שגם הבשר יצולחו צליה גמורה כשרוצים לבשלו וכל שכן הכבד שנצלה בלא מליחה שצריך לצלותו צליה גמורה וכדעת מר"ן ז"ל מיהו אותם ששותין תרופה ואסורים באכילת מלח משך ארבעים יום יש להקל להם לצלות חצי צליה ולבשלו שאם יצלו צליה גמורה לא יהיה טעם בשר בתבשיל שזוב שומן הבשר בצליה וכיון ששותין זה בשביל חולי יש להקל [בשר שצלאו חצי בישול ובישלו בסיר מותר] :

[ו] בשר שלא נמלח או שנמלח בעודו בשפוד ונצלה מיד טוב להזהר שלא יסירו השפוד שתחוב בו הבשר מן האש כדי לתקן האש או לסיבה אחרת קודם שנצלה הבשר חצי צלייתו ואף על גב שבבגד נהגו היתר ויש להם על מה שסימוכו עם כל זה בעל נפש יחמיר להזהר בזה ותבא עליו ברכה :

[ז] בשר שצולקין בצלי מליחה או שנמלח מעט בעודו בשפוד אין נותנין ככר לחם וכיוצא תחת הצלי כדי לקבל שומן הנוטף ממנו גם לכתחילה אסור לצלות בשר שנמלח כדינו קודם צליה עם בשר שנצלה בלא מליחה ובדיעבד מותר ויש אוסרין לכתחילה ליתן בצלים בשפוד בין חתיכת בשר לחתיכת בשר ולצלותם יחד ויש מתירין והמחמיר תבא עליו ברכה : [מותר לכתחילה לתת בצלים או תפוח אדמה וכיוצא בשיפוד בין חתיכות הבשר לצלותם יחד וכן המנהג, אסור לצלות כבד, בשר שלא נמלח כשעטוף בנייר שנחשב ככלי שאינו מנוקב ואף בדיעבד ראוי להחמיר]

[ח] בשר שנמלח כדכרו לקדרה ששהה שיעור מליחה ורוצה לצלותו צריך שידחתו קודם צליה הדחה גמורה ג' פעמים כאשר ידחתו לקדרה ואם שכח ולא הדחתו קודם צליה ידחתו אחר צליה וגם עתה ידחתו ג' פעמים כדין הדחה דלאחר מליחה מיהו בשר שהודח הדחה הראשונה מן הדם שעליו כשהביאו מן הקצב ואחר כך תחבו בשפוד ומלחו בתחוב בשפוד וצלה אותו תיכף ומיד אין צריך להדחתו אחר צליה דאין לחוש לדם שעל המלח מפני שהוא אחר שפיזר עליו המלח בהיותו בשפוד הניחו תכף ומיד על האש ואז האש מונע המלח מלבלוע הדם ומה שנראה לעינים מוהל אדום על הבשר אחר צליה אינו אלא חמר בשר וכן בבגד לאכול הצלי הזה בלא הדחה : במה דברים אמורים כשרוצה לאכול צלי אבל אם רוצה לבשלו אחר צליה צריך להדחתו קודם שיבשלו משום מראית העין וכן נוהגים בבגד להדית הכבד אחר צליה כשרוצים לבשלו :

[ט] בשר ששהה שלשה ימים מעת לעת בלא מליחה נתייבש דמו בתוכו ולא יצא עוד על ידי מליחה אפילו אם יתנוהו במים פושרין ואם בשלו נאסר ואפילו שלא בשלו לגמרי אלא שם אותו בקדרה שהידי סולדת בו אסור כדין בשר שלא נמלח אבל מותר לצלותו ולאכול ויש למלחו קצת קודם

צליה: [בשר במקמיא אפילו שהה עשרה ימים או יותר אין לחוש שמא יתייבש דמו בתוכו ומותר למלוח ולהדחתו לקדרה לאחר שיפשיד וכן המנהג פשוט בארץ ישראל על פי רבני ירושלים, והחידים לדבר ה' מחמירים בזה וגם לנוהגים להקל מה טוב אם לאחר מליחה והדחה יתנו הבשר רק לאחר שהמים רתחו כדי לצרף היתר נוסף של חליטה, בשר ששהה שלשה ימים בלי מליחה וזקוקים לו לבשלו יש לשרותו במים כשעה שלימה כדי שיתעורר דמו לצאת על ידי מליחה ולאחר מליחה יתנוהו לתוך מים רותחים שימלחו אותו ומותר]

[י] בשר זה אחר שצלאו נמי לא יבשלו ואף על פי שמלחו קודם צליה מליחה גמורה שהוא שיעור דאינו נאכל מחמת מלחו וכל זה לכתחילה אבל בדיעבד אם בשלו אחר צליה מותר ואם הוא ערב שבת ויש שעת הדחק שאין מוצא בשר אחר לקנות אז גם לכתחילה מותר לבשלו אחר צליה והוא הדין לצורך סעודת מצוה נמי שרי לבשלו לכתחילה אחר צליה וכן הוא הדין בהפסד מרובה יש להתיר בישול אחר צליה :

[יא] בשר ששהה ג' ימים בלא מליחה אם נמלח בכלי שאינו מנוקב דינו כדין בשר דעלמא דאם שהה בכלי שיעור שיתנו מים על האש ויוכלו להתריתו אז נאסר הבשר הזה גם לצלי :

[יב] בשר ששהה שלשה ימים בלא מליחה אם מלחו עם בשר הראוי למליחה שמולחו למרות שמלחם יחד יש היתר לבשר זה ששהה תקנה בצליה והבשר השני הראוי למליחה שישולו להוציא דמו מותר אחר מליחה בין בבישול בין בצליה :

[יג] שומן של בשר ואווז דינו כמו הבשר דמתזיקין בו דם ואם שהה שלשה ימים בלא מליחה נאסר בבישול כדין הבשר אך כיון דהוא שומן אי אפשר לצלותו כלי נימוח אינו יערבו בשומן אחר לבטלו גם זה אי אפשר דקיימא לן אין מבטלין איסור לכתחילה כיצד שולחו תחילה מליחה גמורה ואחר כך יבשלו במים שיש בהם ששים פעמים כנגד זה השומן ואז יקח השומן שהוא צף למעלה והוא מותר שכבר נתבטל איסור דם בששים ואין בו משום אין מבטלין איסור לכתחילה דדמי להעלה שהוא עשה כדי להפליט האיסור ולכן צריך שישפוך אותם המים לאבוד ולא יהנה מהם [שומן של בשר ששהה ג' ימים בלי מליחה יש לצדד להקל שלא צריך לו צליה כיון שנימוח באש לכן ישרה הבשר כשעה שלימה במים פושרים ואחר כך ימליחהו ואחר כך יתנוהו בקדרה אחר שהמים רותחים ומותר משום הפסד ממון]

[יד] לכתחילה אין להשהות הבשר שלשה ימים בלא מליחה דחיישינן שמא יבשלו ואם השהה אותו בשוגג צריך לצלותו תיכף דחיישינן דילמא משתלי ומבשל ליה [טוב להזדוץ לצלותו בהקדם] אך הכבד והכחל להדית להשהותן משום דבלאו הכי אסורים בבישול ובדאי יצלנו: [כבד קפוא מותר להשהותו ולבשלו לאחר צליה]

[טו] בשר ששהה בלא מליחה וחל יום שלישי שלו שבת ראוי להורות להתיר שנכרי ישרה הבשר אך טוב שיעשה שבות דשבות דהיינו ישראל לאמור לנכרי שהוא יאמר לנכרי אחר לשרותו במים והתנוני המוכר בשר שנשאת לו בשר הרבה שאם לא ישרנו במים שבת יעבר עלי שלשה ימים ואית ליה פסידא טובא שצריך למוכרו בזול מאד דאין נאכל אלא צלי הרי זה מותר לשרותו על ידי נכרי לכולי עלמא :

[טז] בשר שנמלח אסור לכתחילה להשהותו במלחו י"ב שעות שהוא שיעור פליטת כל ציר אלא ידחתו קודם י"ב שעות ובדיעבד מותר אפילו אם שהה במלחו מעט לעת או יותר ואם הבשר נמלח בערב שבת ושכחו להדית ונזכרו ביום שבת אסור להדיתו על ידי נכרי אלא ישאר עד מוצאי שבת וידחווהו דזה חשיב כדיעבד :

[יז] בשר שנמלח ונתייבש קודם שהדחתו הדחה אחרונה אף על גב שיש ששים נגד המלח שעליו בודאי כיון דכבר נתייבש מכל מקום צריך להזהר להדחתו קודם בישול וטוב שתהיה הדחת בשר היבש בפושרין כי הפושרין טובים מן הצוננים להסיר הדם והמלח שנתייבש על הבשר ויזהר מאד שיהיו פושרין ולא חמין שהידי סולדת בו שאם כן מה הועיל בהדחה זו דהרי זה הוי כמו בישול :

[יח] העושים שכר ומניחים תרנגולת בתוך דוד השכר שיצא השכר חשוב מאד אך אין רוצים למלוח אותה באומרים אם ימלחו אותה יתקלקל השכר ויש ששים בשכר כנגד התרנגולת אסור למעבד כן לכתחילה ואם אי אפשר לו למלוח יצלה התרנגולת חצי צליה ויניחנה בתוך השכר :

[יט] דם הנמצא בחלב שחלבו מהצאן או מעז אם הוא מראה אדום אסור משום דם [ואם אין שישים מותר להוסיף חלב טהור לבטל הדם ולבשלו כיון שדם שבשלו אסור רק מדרבנן ואם הדם נראה מיד לאחר החליבה קודם הרתחה יניח החלב בתוך צננת זכוכית כיוון תמים מעת לעת עד שיצול הדם וישקע למטה ואז יערו החלב והדם ימלח למטה ואפילו אין שישים מותר] ואם בחליבה הראשונה או שניה מרחלים או עזים אחר לידתם מראה החלב נוטה לירוק שהוא גוון צהוב אין חשש בזה כמו שצאנו בדם בדיקה שמראה צהוב כשר שאינו דם :

זהו הקדוש המחזיק תורה זוכה לעושר וגם לחלק טוב בעולם הבא : מדוע הקדים בברכות את זבולון ליששכר הרי יששכר עמל בתורה והתורה קודמת בכל מקום יעקב אבינו הקדומו בברכות וכן משה אלא זבולון זכה על שהוציא מפיו ונתן ליששכר לכן הקדימו מכאן לומדים שמי מחזיק ומסייע לימוד תורה לוקח ברכות למעלה ולמטה וזוכה לשני שולחנות, מה שלא זוכה אחר זוכה לעושר בעולם הזה וזוכה לשכר גדול בעולם הבא

אמירות מחז"ל : אחד מרבני ירושלים ספג במשך תקופה השמצות ובזיונות. בצר לו פנה לרבו, רבי זונדל קרויזר זצ"ל, שהיה מגדולי ירושלים, ותינה בפניו : "מביישים אותי, מדברים עלי לשון הרע ורכילות". ורבי זונדל שותק. הוא חזר והתלונן : "רבה! שופכים את דמיי". ושוב, רבי זונדל לא עונה. אמר הרב : "בשביל מה יש לי רבה, שלא יהיה אל מי לדבר כשיש לי פעקיל של צרות?". ענה רבי זונדל ואמר לו : "אמרת שהם מביישים אותך? אם כך אין לך פעקיל של צרות, הם נותנים לך מתנה! הם נותנים לך את ההזדמנות שתשמע את חרפתך – ותשתוק, תוותר! זוהי מתנה שאין גדולה ממנה. ר' משה לייב מססוב ז"ל אמר : **אם ביישוך - קח את הבושה ושים אותה באוצר שלך, מציאה כזאת לא תקבל בשום כסף בעולם, רפואה כזו עבור הנפש בית מרקחת בעולם, ולא זו בלבד, אלא תן לו תודה לחברך על המתנה היקרה שנתן לך, ואתה צריך לדעת שזוהי הרפואה הכי טובה בעד החטאים והנפשעים.** הי'משיגתי' הגה"צ רבי יחזקאל לווינשטיין זצ"ל היה רגיל לומר, שמי שבאו עליו בזיונות הרי הוא כמי שעבר עליו יום הכיפורים, כי הזיונות מכפרים ומטהרים אותו. ועד"ז פירשו לדיקנים במה שאמרו ז"ל שכאשר קיבל שמעי בן גרא את דוד המלך קללה ממצות, ואמר דוד הניחו לו כי ה' אמר לו קלל' (שמואל ב' טו ז), באותה שעה זכה להיות רגל רביעי במרכבה, והטעם שבזיון הוא שפיכות דמים ממש ומסלקת מעליו על ידי כך את הדמים הרעים ונשאר רק הדם הטוב וכך זכה דוד המלך להיות רגל רביעי של המרכבה.

שאלה: אשה שדרשה על קורס מסוים 3700 ₪ ואחת הנשים שלחה לה במייל שהיא מוכנה לשלם 3000 ₪ והלכה לקורס לאחר כמה ימים היא שואלת אותה מה עם ה 3700 ₪ היא ענתה לה ששלחתי לך מייל שאני מוכנה רק ב-3700 ₪ והיא אמרה לא אני לא מסכימה האם צריכה לשלם את ההפרש 700 ₪ היא טוענת שראתה את זה במייל שהיא מוכנה ב-3000 ₪ ושאלה לה כלום סימן שהסכימה והיא טוענת לא הסכמתי מעולם לסכום זה עם מי התשובה תשובה: כתב שוי"ע כתב הרמב"ם פרק עשרים מהלכות מכירה הלכה א. מוכר אומר במאמץ אני מוכר לך והלוקח אומר אני קונה אלא במנה. והלך זה לביתו וזה לביתו ואחר כך נתקצצו ומשך זה החפץ סתם. אם המוכר הוא שיתבע הלוקח ונתן לו החפץ אינו נתון אלא מנה. ואם הלוקח הוא ששם אלא ומשך זה החפץ סתם חזק ליתן מאתים: וכן הובא בשו"ע אבן העזר סימן כט סעיף ה לגבי קידושו ששם המקור לדון זה בתוספתא

אם כן אף שכאמרה לה 3000 והיא לא הגיבה ולא שלחה שהיא מסכימה כיון שהלכה לקורס ולא חיכתה להסכמת מנהלת הקורס שתסכים לסכום זה הדין הוא שצריכה לשלם 3700 ואף שבמקרה שמוכר ברמב"ם הוא שונה שדיברו ביניהם במפורש על מחיר ולא הייתה הסכמה ביניהם אבל כאן רק שלחה מייל ויכול להיות שהיא הסכימה למחיר זה ורק עכשיו חוזרת בא מכל מקום נראה כיון שהיא ביקשה 3700 והיא אמרה לה 3000 ולא חזרה אליה. שהיא מסכימה לסכום זה משמע שהיא מתנגדת לסכום זה כיון שלקוחה יזמה את ההגעה ומוסרת הקורס לא אישרה לה כלל סכום זה ולכן כשבה לקורס צריכה לשלם 3700 ₪

זיונות מכפרים ומביאים ברכה

כתוב בפרשה: 'משמע ודומא ומשא חדד ותימא יתור נפיש וקדמא' ראיתי דורשים את הפסוקים כך: 'משמע ודומא ומשא משמע-היינו השומע שמחריפים ומבזים אותו ובכל זאת 'דומא' - דומם היינו שותק ולא משיב 'ומשא' -היינו נושא את עלבנו ומוחל על עלבנו יזכה ל'חדד ותימא'- היינו שברכותיו ובקשותיו יהיו כמו חדד היינו כמו חוד חרב וחתי הקורעים את כל המקורגים וכמו שאמר יעקב אבינו "אשר לךחתי מיד האמורי **בחרבי ובקשתיי**"- מתרגם התרגום היינו 'בצלתי ובבעותי' [פירושו: בתפילתי ובתחנוני]. רואין שתפילה היא גם לשון חרב היינו שקורעת כל המסכים המפריעים לתפילה ולבקשה לעלות וזוכה ליתור נפיש יתור לשון 'יתיר', בארמית משמעותו 'יתר', ו'נפיש' בארמית משמעותו הרבה. שני מילים אלו 'יתיר ונפיש' לשון 'הרבה'- הרבה זכות, שיהיה לו הרבה זכות מחמת שבוים פיו. כפי שכתוב: "ותלה ארץ על בלימה"- על מי שבוים פיו בשעת מריבה עליו עומד העולם. לכן 'וקדמא' זוכה שתפילתו ובקשתו עולה לפני כולם.

זכיוע מהאריז"ל והרמ"ק (תומר דבורה פ"ב) שיותר מועיל קבלת הבזיונות מאחרים, יותר מכל הסוגים שפועלים, והגם שיש לאדם עוונות ויחזיק לו הסגופים לקפרת עוונותיו - סגופי הבזיונות מפקרים יותר מכל. ומוציא ב'ספר קול בוכים' (אכ"ה ג, ל) פ"ש הרמ"ק (והביאו השלי"ה הק' יומא פ' דרך חיים אות עא) שאם היו גני אדם יודעים טובת הבזיונות היו מחפשים אותם בשוקים ונרחובות.

הביון שכיור על מיתה-סיפור: בהקדמה לספר 'דברי יחזקאל שרגא' מביא הרב שמעון שניאורסון מעשה נורא שמעו מפי אמו וסבתו: "הדוד שלי, רבי יוסף טייטלבוים זצ"ל, שימש כרב לעיר גדולה בחו"ל, טרם שהושא. כרב קהילה גדולה בחו"ל, השקיע את כל חייו בפסיקת הלכה לבני קהילתו, מסר נפשו על מערכת הכשרות והטהרה, לימוד תורה ומסודות חינוך 24 שעות ביממה. לכן, בתמורה לכך, הקהילה מימנה את שכר הדירה של הרב ופרנסה אותו ואת משפחתו. אלא, שיום אחד, מקבל רבי יוסף ובני משפחתו בשרה מזועזעת ומרעידה - הגוי, בעל הדירה בה הם מתגוררים, הודיע להם כי הוא מוכר את הדירה עלתחתם לפנות אותה בחודש הקרוב. הבהלה היתה נוראה - לא היו דירות פנויות להשכרה באותה עיר, לפי שרוב בני העיר היו גויים מקומיים שגרו בדירותיהם, ולרכוש מבעל הדירה את הדירה, הינו דבר לא הגיוני, עקב מחירה הרב, אשר לא היה ביכולתם לעמוד בו. רבי יוסף הבין כי אם הוא מפנה את הדירה בחודש הבא, הרי שעליו לעבור לעיר אחרת, וממילא, הוא לא יוכל לשמש כאן יותר כרב, וכל שליחות חייו להגדיל תורה ולהאדירה ולהורות לבני הקהילה את הדת אשר ילכו בה - נגנו ומסתיים. בנוסף, כל התמיכה הכלכלית של הקהילה תיפסק, ומאין יתפרנס ויביא טרף לביתו ולילדיו הרכים והרבים. הבשרה הקשה שברה את רעייתו ואת כל בני המשפחה. לא היה אף פתרון אחר, והם התכוננו בלב נשבר לעזיבתם את העיירה.

והנה, לאחר כמה ימים, פרצה קטטה בקהילה היהודית, בין שתי מנושות הקהילה. שתיהן עמדו בניית הרחוב והחלו לפגוע אחת בשני... אחת מהן, רצתה לפגוע בחברתה, ולכן הוציאה דבר שקר מפיה ואמרה: "את אשה כל כך קשה ונוראה, שאפילו ממתי מהרבנית, אשת רב הקהילה, כי את אשה מסוכנת שצריך להתרחק ממנה". הנפגעת שמעה זאת, והתמללה בחמת זעם על הרבנית: "ככה היא דיברה עליי!!". על כן, היא החליטה לעלות מיד אל בית הרבנית ולפתוח גם עימה במריבה ולהלום בה במילים קשות על השם רע 'שהוציאה עליה. היא דפקה על דלת ביתה של הרבנית, ובעוד הרבנית קיבלה את פניה בחיוך רחב, הנפגעת פגעה את פיה בקול גדול לעיני כל הסובבים ואמרה: "את את לא מתביישת לומר עליי שאני אשה קשה ורעה! תתביישי לך! את בעצמך אשה מסכנה וגלמודה...". הרבנית קפאה על מקומה והיתה בהלם, על מה היא מדברת, ומדוע היא באה לפגוע בה ולצער אותה לעיני כולם על עוול בכפה. 'מעולם לא אמרתי עליך דברים שכאלו, אני תמיד מדברת עליך דברים טובים', הסבירה ההרבנית, אך הנפגעת היתה בסערת רגשות והמשיכה

לתקוף ללא רחם בצורה קשה עד למאד. הרבנית לא ידעה את נפשה וברחה לחדרה. היא נעלה את החדר ופרצה בבכי תמרורים, כמוהו מעולם לא בכתה. "ריבונ של עולם", היא מיררה בבכי קשה, "איני יכולה לעמוד בכל הקשיים הללו - רק לפני כמה ימים בישרת לנו בשרה נוראה ואיומה שאנו אמורים לעזוב את הקהילה שהשקענו בה את כל חיננו, וממנה אנו מתפרנסים ומאכילים את ילדנו, והנה כעת הבאת לי צער וביזיון כה קשה ונורא אשר הרגשתי כי בא לי למות מהצער והבישה שהיו לי. עד מתי ריבונ של עולם: מה אתה רוצה ממני שאתה מביא לי דברים שכאלה, אחד אחרי השני?". היא בכתה ללא הרף עד שנרדמה על השולחן, בעוד דמעתה על חייה. והנה לפתע, היא רואה בחלומה מחזה ברור ומיוחד מאין כמוהו: היא רואה את אבא שלה הקדוש - רבי יחזקאל שרגא תאומים זצוק"ל, ששימש בעבר כרב קהילה באותו אזור, ובמראה זורח הטיח בה ואמר: "אני מתבייש בך בתי הבכי שלך גורם לי בושה וצער בעולם העליון דעי לך כי היה עליך גור דין קשה להיפטר מן העולם ושראיתי זאת התאמצתי בכל כוחו להיות מליץ יוסר שלך עליו ועל ילדיך הקטנים על מנת לבטל את הגזרה ולהשאיר אותם בחיים ולאחר שהתחנתי וביקשתי רחמים תפילתי התקבלה והחליטו להמיר את הגזרה שתצאו מהבית והפרנסה שלכם תפגע וגם זה לא הסיפק לכפרת עוונות ולכן החליטו לגרום לך להתבזות שזה שפכות דמים מעין מיתה ואיך את בוכה על מעשה שבזכותו ניצלתם ממות, בזיון שהביא לך חיים. ותיקף משנתה והנה הוא חלום. היא היתה המומה וזכרה כל פרט בחלום, אלא שלא חלפו כמה דקות, והנה הגיעה אותה אשה הפוגעת אל הרבנית והחלה ליפול על רגלי הרבנית בבכי וצער: "אני מבקשת סליחה, הרבנית. איך עשיתי לך צער ובושה שכזאת על לא עוול בכפיך, וכעת התברר לי כי זו שעשתה עימי מריבה המציאה עליה עלך, ואין בכך שום אמת תמחלי לו ותסלחי לי בבקשה!". הרבנית זכרה את החלום והרגיעה אותה כי היא לא מקפידה עליה, ואדרבה, היא מודה לה על הצער ועוגמת הנפש שהיו כפרת נפש גדולה. חלפו כמה שעות, והנה הגיע הגוי בעל הדירה ובשרה מיוחדת בפיו: "החלטתי בסוף לא למכור את הדירה וכך תוכלו להמשיך לגור" הרבנית היתה המומה וסיפרה לבעלה את גילוי החלום הנורא של אביה אשר לימד אותה כי כל צער וייסורים שיש לאדם - מכפר ומבטל מעליו דברים קשים ונוראים, והצער והסבל עצמם הינם טובה גמורה, וכל שיש לאדם זה רק לקבל זאת באהבה.

כל המעביד על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו וכמספר בגמרא (ר"ה ט"ז) "בשביל מדה זו שקיחה גרב הנאץ האריך לו ימיו וישנותיו, ואף לאחר שקלה ועלתה נשמתו החזירו לו נשמתו בשביל שהיה מחלן וסלחן ואינו מקפיד על שום אדם בשום דבר.

מסופר על אשה שהייתה לה שכנה שהייתה מציקה ומביישת אותה מאד. היא האשימה אותה שהיא רגמה לה צער מסוים בבנין, למרות שאיננה אשמה בזה כלל. והיא ביזתה אותה בכל הזדמנות, והמתבזה שתקה פעם אחר פעם. יום אחד היא ביישה אותה בתוך אולם שמחות, לעיני המון נשים, והמתביישת כבר לא יכלה לסבול והחליטה להחזיר לה מנה אחת אפיים על כל ביזיונותיה. ואז באה אליה אשה שאינה קשורה אליה, ואמרה לה: עשי לי טובה כבר עשרים שנה שאין לי ילדים, בבקשה אל תחזרי לה ותבזי אותה אלא תמחלי לה ותבקשי בשמים בזכות זה שמחלת לה שאזכה לבנים. והיא הסכימה ומחלה לה וביקשה שבזכות המחילה תזכה אותה אישה לפרי בטן. ואכן כך היה לשנה הבאה היא חתקה בן. אחרי עשרים שנה שלא זכתה לפרי בטן. מסתמא ביקשה האשה ברכות מרבנים, נסתה סגולות, וכל זה לא עזר. מה כן עזר? חסימת פיה של האשה. כמה גדול הכח של חסימת הפה.

וכן מסופר על אשה שבנה במשך חמש שנים לא זכה לפרי בטן והיה משישו פגוע בה מאד והיא לא סיפרה לאף אחד מיד מחלה לו וביקשה שזכות זו תעמוד לבנה שיזכה לפרי בטן, ואכן לשנה אחרת זכה בנה לפרי בטן.

ועוד מעשה היה באחד שפגעו בו, ואף הוציאו עליו "פשקוליים", ובגשתו יקחה נוראה, הגיע להנאון הרב מרדכי אלקהו זצ"ל, ואמר לו הרב שתק, ואל תשיב למחריףך דבר, ובזכות שתקך את רצון הקדמה שפד תזכה לבן זכר, וכששאלהו זה מה הקשר בין שתיקתו לבן זכר. השיב לו הרב: נרמז זה בתהלים: "ששפאלנו - זכר לנו" (תהלים קלו, כג). המשפיל עצמו - זוכה לבן זכר, וכך הנה, ונלדו לו שמו בן אהרם אלא פנים זה אחר זה. בכלל אלה לפי האמת צריך לשמוח בבזיונותיו שמביאים לו הבזיונות ישועות גדולות וכפרה גדולה.

מילי דבדיותא: מעשה באדם שהלך לשוק, שאל את מוכר הפירות יהודי: מה אחוזי שורלה של הפירות. קפץ הפועל הערבי וענה: אין לך מה לדאוג, באחריות, הפירות מאה אחוז שורלה.

רבה לפני שלידם לחכמים אמר מילתא דבדיותא ודבדי רבן לוסף יש באימה הפורמס הקיסריא (שבת ל')

מי שביקר אבותיו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרון דוד ושלמה הוא יברך ויספור ויגדור ויעזור וירומם ויצלה את הותומים היקרים ובני ביתם: חדד אשר, דוד ושרה תניה, צבן ינאל ויצפורה, יצחק ויובד תהלה חדד, חדד, ישראל וקרון תניה, צפורה חדד ומשפחתה, חי ואביבה חדד, ויבולו וברברה חדד, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה חנו, אליהו ורות חמה חדד, רפי ואביבה זנדון, שמואל ונורית חדד, כהן שמעון ומרים, מיכאל ואליס חדד, עמוס וריאל ואורית חדד, יהונתן ושלית חדד, חדס ודניאל פראגני, יוסף ומיה חדד, הרב אסף נתן, בת שבע חדד וכל משפחתה, אברהם וסגיילת מסס, ר' יעקב צבאן, ר' וואילנה ביתן, ר' יעקב אוזיב, ר' יוסף רחמים וסווי, ר' ברוך ובו, מוושן ונתן, לווינו הנון תהילה בת שרה, רות בת תמר, רבקה בת רות עיב לייטל ומול אורין בני צפורה. ותרומים לכוללי קול כמוסל, כולל יום, כולל ליל שש, כוללי בין הזמנים, ועוד) ולעלון השבועי. מלך מלכי המלכים בחתמוי ויחיים מכל צרה וטק וטק יצילים יביהו כוכב מערכתם ובכל אשר יפנו וישכילו וכל אשר יעשו ויצליחו ויבטל האל-מלעילם כל גזירות קשות ויבטלו ויבטלו עליהם האל-גזירות טובות ויבטלו עליהם ויבטלו ויבטלו תגן בימים ויבטל כל משאלות ליבם לטובה, לחיים טובים ומוצלחים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע וינהיג תמיד שמחים ומואזרים אכ"ר. לעיני: יורם בן זילר, רחל בת מזלה, אליהו בן מנחם.

העלון מוקדש להצלחת יחונתן ושילת חדד ובני ביתם: שתי יתברך יצלחם במאד מאד ויתקיים בהם הפסוק ימלא ה' כל משאלותך וכן הפסוק אשר פרו יתן בעתו וכל אשר יעשה יצלח ויזכו לרבות בנים ובני בנים עוסקים בתורה